

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Maisey Yates

Elhalasztott esküvő

Kimberly Lang

Karnevál New Orleansban

Christy McKellen

Beleszerettem a főnökömbe!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: A Hunger for the Forbidden (Harlequin, Presents)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

© Kimberly Kerr, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: No Time Like Mardi Gras (Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)

• Magyarra fordította: Párkányi Marcella

© Christy McKellen, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: Unlocking Her Boss's Heart (Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 86. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-350-2

• Kép: Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

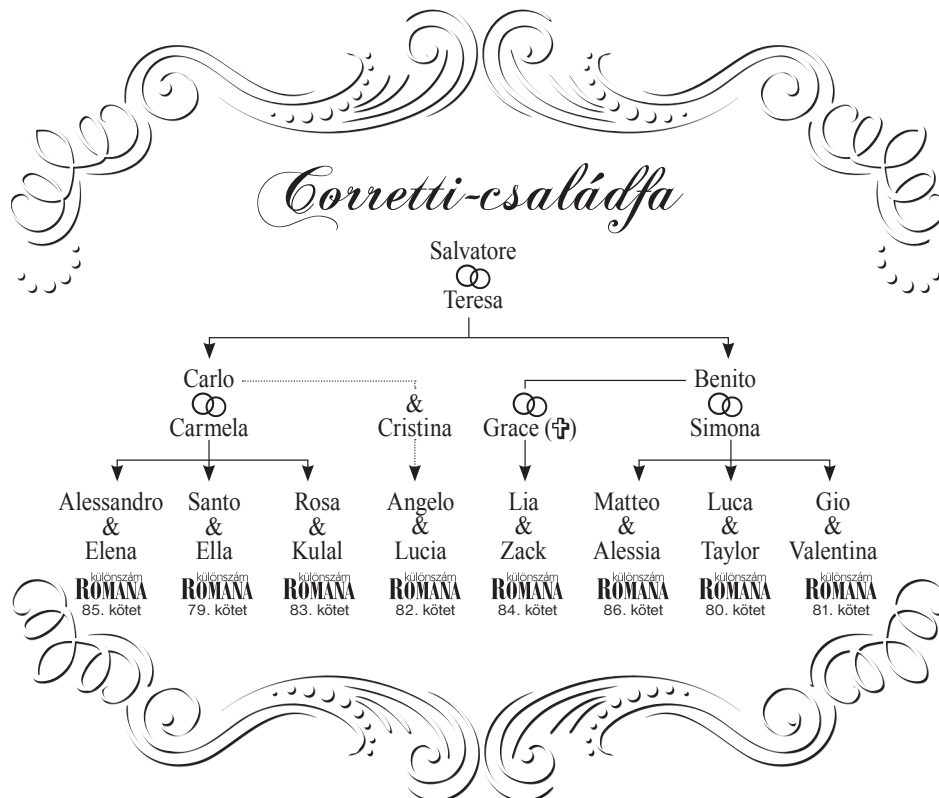
Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maisey Yates

Elhalasztott esküvő

1. FEJEZET

Alessia Battaglia idegesen megigazította a fátylát. A leheletfinom csipke úgy simogatta a nyakát, mint egy odaadó szerető.

És képzeletben pontosan ezt érezte. Egy forró ajkat a meztelen bőren... Egy követelőző kezet a csípőjén...

Gyorsan kinyitotta a szemét, és lehajolt, hogy megigazítsa az elegáns esküvői cipő szaténpántjait.

A szeretője az egyik kezével megfogta a bokáját, a másikkal pedig levette a lábáról a magas sarkú szandált. Alessia anyaszült meztelenül állt előtte, és alig várta, hogy életében először megtapasztalja a testi szerelem varázsát. A szégyennek és a kételynek nem volt helye, csak a szenvedélynek és a váagnak, amelyek az éveken át tartó álmodozásból születtek.

A nő nyelt egy nagyot, azután elvette a székről a vörös rózsacsokrot, és megállapította, hogy néhány bimbó megszenvedte a gondatlan bánásmódot. Elgondolkodva megsimogatta a bársonyos szirmokat, mire újra megrohanták a gyötrő emlékek.

A szeretője szája a mellén, miközben Alessia beletúr a férfi sötét, dús hajába....

– Alessia!

Hevesen megdobbant a szíve, azután az esküvőszervező felé fordult, aki az ajtóban állt, és egyik kezét a headsetjére szorította.

– Itt az idő.

Alessia bólintott. A cipője sarka hangosan kopogott a márványpadlón, miközben kilépett a sekrestye mögött lévő apró helyiségből, és végighaladt a keskeny folyosón a templom bejárata felé. Az üres volt, és csöndes, mert a vendégek már a padosorokban ültek, és a ceremónia kezdetét várták.

A menyasszony vett egy mély lélegzetet, azután gépiesen lépkedni kezdett, mint egy robot. A vastos, aranymintás oszlopok között színes freskók díszlettek. Alessia a másodperc törtrészéig megtorpant, mintha beletörődést és békét keresett volna a bibliai jelenetekben.

Az egyik kép az édenkertet ábrázolta: Éva éppen átnyújtotta az almát Ádámnak.

– *Kérlek, csak egyetlen éjszakát!*

– *Csak egyet, cara mia?*

– *Ennél többet nem adhatok...*

Alessia szíve fájdalmasan összeszorult, miközben lekapta a tekintetét a Paradicsomról, és folytatta az útját a tömör, kétszárnyú ajtó felé, ahol az apja már várta.

Antonioni Battaglia drága, de kissé szűk öltönyt viselt, amelyben úgy festett, mint egy tiszteletre méltó nagypolgár, habár mindenki tudta róla, hogy nem az. A szigorúan formális, hagyományos esküvő a hataloméhsége és a feltűnési vágya újabb bizonyítéka volt. A hírhedt Corretti klán családneve és vagyona segítségével meg akarta erősíteni a társadalmi pozícióját.

Alessia pusztán ezért volt most itt.

– Pontosan úgy nézel ki, mint az anyád – üdvözölte a lányát Antonioni Battaglia.

– Köszönöm – dűnnyögte Alessia, és közben azon töprengett, vajon az apja komolyan gondolta-e, vagy csak illendőségből mondta, ugyanis a melankólia és a kedvesség nem tartozott a jellemző tulajdonságai közé.

– Fontos nap ez a családunk számára.

Ez már sokkal közelebb állt az igazsághoz. Alessia tisztában volt vele, hogy a házassága révén a testvérei jövője is biztosítva lesz. Egyébként is ez volt a kötelessége, mióta az anyja belehalt a szülésbe. Pietro, Giana, Marco és Eva mindennél többet jelentett a számára. Bármit megtett volna azért, hogy gondtalan jövőt biztosítson nekik.

Ennek ellenére szomorúság és sóvárgó emlékek árnyékolták be ezt a pillanatot, pedig olyan boldognak kellett volna lennie, mint még soha. A szeretője emléke... az ajka, a keze, a szenvedélyessége...

Bárcsak a szeretője és az a férfi, aki a templomban várja, és akinek ki kell mondania az igent,

ugyanaz az ember lenne!

– Tudom – suttogta, és igyekezett figyelmen kívül hagyni a bensejében lévő ürességet és magányt.

A nehéz ajtószárnyak kitárultak, és láthatóvá vált az oltárig vezető, végtelennek tetsző út. Ünnepeles hangon megszólalt az orgona, és mindenki feléjük fordult. Több száz vendég gyűlt össze a világ minden részéből, hogy tanúja legyen a két legbefolyásosabb szicíliai család – a Battagliák és a Correttik – összeolvadásának.

Alessia kihúzta magát, és igyekezett egyenletesen lélegezni, de a fűző túlságosan szoros volt, és a több méter szatén minden lépésnél egyre nehezebbnek tűnt. Nagyon szép ruhája volt, egy divattervező alkotása, de egyáltalán nem illett hozzá, ahogy az elegáns esküvő sem.

Az apja mellette haladt, de nem kínálta fel neki a karját. Már átadta a vőlegénynek akkor, amikor aláírták a megállapodást Salvatore Correttivel. Éppen ezért lemondott a felesleges és szentimentális gesztusokról. Ez jellemző volt Antonioni Battagliára. Mindig rajta tartotta a szemét az eseményeken, mert biztos akart lenni abban, hogy minden rendben zajlik, tehát a lánya azt teszi, amit ő elvár tőle.

Alessia zavartan pislogott, amikor az apja megállt, azután ránézett Alessandróra, a vőlegényére. Arra a férfira, akinek hamarosan örök hűséget esküszik. *Dio perdonami! Isten bocsássa meg!*

Ha nem lett volna a kezében a csokor, keresztet vetett volna.

Azután megérezte az ő jelenlétét, mintha a férfi kinyújtotta volna felé a kezét, és megérintette volna. Oldalra fordult, és hevesen megdobbant a szíve. Matteo... a szeretője! Egyben a jövődöbéli férje unokatestvére és riválisa.

Szokás szerint most is elakadt a lélegzete, amikor meglátta. Matteo magas volt, és izmos, az álla markáns, sötét haja pedig kissé borzas. Tökéletes vonalú, érzéki ajka édes kínokat és földi mennyországot ígért. Méretre szabott öltönye furcsa módon még férfiasabbá tette a megjelenését.

De ez mégsem ugyanaz a férfi volt, akivel Alessia alig néhány héttel ezelőtt megosztotta az ágyát. Feszült arcvonásai és perzselő tekintete szinte ijesztően hatott. A nő azt feltételezte, Matteót nem fogja zavarni, hogy ő Alessandro menyasszonya, és az a szenvedélyes éjszaka csupán egy erotikus közbjáték marad.

Habár... kénytelen volt beismerni, hogy ez a gondolat számára is fájdalmas és lehangoló. De ez még mindig jobb a férfi gyűlölködő tekinteténél.

Azon az éjszakán azonban egészen másként nézett rá. Gyönyörű szeme tele volt vágyakozással és mohó szenvedéllyel, miközben Alessiát simogatta és ízlelgette...

A nő újra a vőlegénye felé fordult, de minden sejtjében érezte, hogy Matteo továbbra is őt nézi. Legszívesebben odament volna hozzá, és egyszerűen a karjába vetette volna magát. Ez mindig is így volt. Ellenállhatatlanul vonzódott Matteo Correttihez, mióta először megpillantotta.

És egy csodálatos éjszaka erejéig az övé lett... Felejthetetlen élmény volt, amely sohasem fog megisméltódni.

Alessia megbotlott, és majdnem elveszítette az egyensúlyát. *Maledizione!* Miért van itt ekkora hőség? A fátyol elviselhetetlenül szorította, és a csipkegallér majdnem megfojtotta. Hirtelen megállt, és levegő után kapkodott. Attól félt, hogy a belsejében tomboló harc darabokra tépi.

Matteo Corretti majd felrobbant dühében, miközben végig kellett néznie, ahogyan Alessia odasétál Alessandróhoz, aki nem csupán az ő unokatestvére és az üzleti vetélytársa, hanem mostantól a riválisa és az ellensége is.

Alessia Battaglia nem mehet feleségül Alessandróhoz!

Ez a nő kizárólag az övé. Az ő szeretője, az ő asszonya... a legszebb és legelragadóbb lány, akivel valaha is találkozott. És nem csak azért, mert bársonyos bőre aranyszínű árnyalatban ragyog, és imádni való az ajka. A belső szépsége, az odaadása és a szenvedélye vette le a lábáról és zavarta össze. Ragyogó tekintete, őszinte mosolya és a legapróbb gesztusai is életörömről és vidámságról árulkodtak.

A Battaglia klán tagjairól egész életében csak rosszat hallott, de Alessia az ő számára nem egy

szörnyeteg volt, hanem egy angyal, ráadásul gyermekkorától, mióta először találkozott vele. Távolról figyelte, róla álmodott, a közelségére vágyott. De sohasem kerülhettek közel egymáshoz, mert ezzel megszegték volna a szabályokat.

A Correttik és a Battagliák több mint ötven éve harcoltak egymással, és sem az apja, sem a nagyapja nem nézte volna jó szemmel, ha ő szóba állt volna az ellenség lányával. Matteo tartotta magát a szabályokhoz. Egyetlen alkalmat leszámítva...

És a hosszú, vágyakozással töltött évek után az apja egyszerűen odadobta Alessiát Alessandrónak, mint egy tárgyat, kizárólag azért, mert Salvatore, a Corretti klán feje, előnyöket remélt a házasságtól. Matteo ököbe szorította a kezét, és igyekezett uralkodni magán. Évek óta nem engedett szabad folyást az indulatainak, mert attól félt, hogy felrobbanna, aminek beláthatatlan következményei lennének. Ez soha többé nem fordulhat elő! De mi lesz akkor, ha Alessandro megcsókolja a menyasszonyt? Ebbe bele sem akart gondolni.

Alessia hirtelen megbotlott, azután megállt. Sötét szemét először Matteóra szegezte, azután ránézett a vőlegényére. Matteo megborzongott. Az a szempár! Álmában is maga előtt látta.

Alessia erőtlenül leengedte a karját, a rózsacsokor kicsúszott a kezéből, és leesett a földre. Egy másodpercig nem mozdult, azután összefogta maga előtt a szoknyáját, megfordult, és elindult visszafelé. A csipkefátyol úgy lobogott mögötte, mint egy fehér zászló, azután még egyszer hátrafordult. Könyörgő pillantása egyenesen Matteo szívéig hatolt.

– Alessia! – kiáltotta önkéntelenül, és gondolkodás nélkül utánvetette magát. – *Alessia!*

A vendégek meglepett felhördülése összekeveredett a férfi kétségbeesett kiáltásával. Kitért a káosz. Többen is felugrottak a helyükről, kiléptek a folyosóra, és elállták Matteo útját, de ő átverekedte magát a tömegen, és közben egyetlen arcot sem ismert fel vagy jegyzett meg. Csak a menekülő menyasszonyt látta.

Amikor végre kiért a templom elé, Alessia már a limuzin hátsó ülésén ült, amellyel az esküvő után nászútra kellett volna mennie. Éppen azzal volt elfoglalva, hogy begyűrje a ruháját az autóba, de amikor megpillantotta a férfit, feszült arcvonásai valamelyest kisimultak.

– Matteo!

– Mit művelsz, Alessia?

– Én... el kell mennem innen – dadogta a lány, és vetett egy rémült pillantást a férfi háta mögé. Egyértelmű volt, hogy fél az apjától, és ha hinni lehet a szóbeszédnek, akkor nem is alaptalanul. Matteoban azonnal feltámadt a védelmezőösztön.

– Hová akarsz menni?

– A repülőtérré. Ott találkozunk.

– Alessia...

– Kérlek, Matteo! Várni foglak.

Azzal becsapta az ajtót, és a limuzin éppen akkor hajtott ki a parkolóból, amikor a lány apja kilépett a templomból.

– *Maga!* – dörögte Battaglia, és majdnem nekitámadt Matteónak. – Mit művelt a lányommal?

A következő pillanatban Alessandro odalépett melléjük. Sápadt volt az arca, és dühösen izzott a tekintete.

– *Maledizione*, Matteo! Hogy jutott ilyesmi az eszedbe?

Alessia remegő kézzel adta oda a pénzt az eladónak. Még sohasem járt efféle üzletben. Az apja „egyszerűnek” nevezte volna. Egy Battagliának semmi keresnivalója egy ilyen helyen, Alessia mégis megtalálta, amit keresett: egy farmert, egy pólót és egy tornacipőt. Minden fiatal nő ilyet viselt, akinek ügyelnie kellett a pénztárcájára.

Valójában az ő családja sem engedhette meg magának, hogy kielégítse nagyratörő igényeit. Mióta az eszét tudta, az apja állandóan kölcsönöket vett fel, mert azt a látszatot akarta kelteni, hogy még mindig olyan jómódú, mint régen. A kereskedelmi és építésügyi miniszteri státusz számított ugyan valamit, de közel sem éltek olyan jól, mint a nagyapája idejében, amikor zsákszámba dőlt a pénz, habár meglehetősen kétes hírű üzletekből származott.

– Bemehetek a próbafülkébe? – kérdezte Alessia, miután fizetett.

Az eladó bólintott, és nem meglepő módon képtelen volt leplezni a kíváncsiságát, hiszen egy reszkető menyasszony állt előtte vőlegény nélkül, és éppen farmerra meg tornacipőre cserélte az álomruháját. A bankban is hasonlóan reagáltak. Alessia gyomra görcsbe rándult, ha arra gondolt, hogy az apja bankkártyáját használja a szökéshez.

– Battagliának hívnak – közölte az alkalmazottal abban az arrogáns hangnemben, amelyet az apjától tanult. – Természetesen jogomban áll pénzt kivenni erről a számláról.

Kézpénzre volt szüksége, hogy később ne hagyjon nyomot maga után.

Ebben az esetben kifejezetten a hasznára vált, hogy bűnözők voltak a felmenői. Egész életében azt tapasztalta, hogy a magabiztos fellépés és az öntudatosság elengedhetetlen ahhoz, hogy az ember megkapja, amit akar, még akkor is, ha ezek a tulajdonságok valójában nem jellemzőek az illetőre. A táskájában lapuló bankjegyek is ezt igazolták.

Alessia behúzta a fülke függönyét, és kihámozta magát abból a habos ruhából, amelyet az apja választott neki. A szűzies menyasszonyok természetesen fehérret viselnek.

Ha sejtette volna, mi az igazság...

Belebújt a nadrágba és a szűk, fekete pólóba, hajgumival lófarokba kötötte hosszú haját, azután kilépett a fülkéből.

– A ruhát nyugodtan megtarthatja, és felőlem el is adhatja – mondta az eladónak, miközben meztelen lábfejét becsúsztatta a tornacipőbe.

A következő pillanatban már az utcán állt, és végre fellélegzett. A limuzint már akkor elküldte, amikor végzett a bankban, de előtte bőségesen megjutalmazta a sofőrt a szökésben való közreműködésért. Leintett egy taxit, és amikor beült a hátsó ülésre, szoroson magához ölelte a táskáját, mint egy mentőövet.

– *Aeroporto di Catania, per favore.*

– *Naturalmente, signorina.*

Matteo nem téblábolt feleslegesen a templom előtt, és az unokatestvére kellemetlen kérdéseire sem akart válaszolni, ezért beugrott a nyitott tetejű piros sportkocsijába, és elszáguldott a reptér felé.

A szíve hevesen vert, és olyan forró volt a vére, mint az izzó láva. Úgy érezte, hogy nem önmaga, és gyűlölte ezt az érzést. Mostanában mégis gyakran úrrá lett rajta, és ezt általában Alessiának köszönhette. Ezek az érzések arra emlékeztették, hogy mire képes akkor, ha a bensejében lévő sötétség összetalálkozik a szenvedéllyel: elveszti maga fölött az uralmat.

Alessia veszélyes volt, az ő gyenge pontja, éppen ezért kerülnie kellene a vele való találkozást.

A sötét szempár, amely a bárpult mögött lévő tükörben az ő pillantását kereste... Bárhol felismerte volna ezt a szemet. Letette az italát, megfordult, és odament a nőhöz. A látványtól elakadt a lélegzete.

– *Alessia!*

Tizenhárom éve most szólította meg először.

– *Matteo!*

Úgy hangzott a neve a nő szájából, mint egy szép dallam.

Egy hónap telt el a közös New York-i éjszakájuk óta. A férfi eddig úgy vélte, hogy véletlenül találkoztak össze, de a történetek után...

Négy hosszú hét telt el, de még most is a szájában érezte a nő bőrének ízét, érezte a melle súlyát a tenyerében, és a fülében csengett kéjes nyögése, miközben a végső gyönyör felé hajszolták egymást.

Azóta egyetlen más nőre sem vágyott.

Annyira kívánták egymást, hogy alig értek fel a szállodai lakosztályba. Matteo remegő kézzel becsukta maguk mögött az ajtót, és azonnal odapréselte a nőt a falhoz. Alessia hosszú, oldalt felsliccelt ruhát viselt, amely látni engedte karcsú, napbarnított lábát. Meztelen combjával átfogta a férfi csípőjét, Matteo pedig megragadta formás fenekét, és meredező férfiasságához szorította őt.

Csodálatos érzés volt, de nem érte be ennyivel. És sohasem fogja beérni!

Matteo lefékezett egy piros lámpánál, és türelmetlenül dobolt az ujjaival a kormányon. A forró szenvedély és a mohó vágyakozás mindenhová elkísérte, amióta ez történt.

Alessia akkor végre meztelenül állt előtte. Feszés melle Matteo mellkasához simult. Meg kell kapnia ezt a nőt! Majd megőrült a vágától.

– Készen állsz rám, *cara*?

– Rád mindig készen állok...

Matteo remegve beléhatolt. Alessia halkán felkiáltott, és belemélyesztette a körmét a férfi húsába, de nem a gyönyörtől.

Még szűz volt! És kizárólag az övé!

De az egész csak hazugság volt, mert reggelre Alessia eltűnt, és legközelebb csak akkor találkoztak, amikor Matteo visszatért Szicíliába.

Meghívták egy családi összejövetelre, amelyen legnagyobb meglepetésére az összes Corretti részt vett. Arra sem számított, hogy Alessia és Alessandro eljegyzését ünneplik. Az elegáns eseménynek azt kellett volna jelképeznie, hogy a Battagliák és a Correttik békét kötöttek egymással, és közösen fogják felújítani a palermói kikötőt.

– Mikor jegyeztétek el egymást Alessiával? – kérdezte Matteo az unokatestvérétől, miközben a lányt nézte.

– Elég régen, de csak akkor akartuk hivatalosan bejelenteni, miután tisztáztuk a részleteket.

– Értem. És mikor lesz az esküvő?

– Egy hónap múlva. Nincs értelme tovább várni.

Matteo alig tudta leplezni a haragját és a csalódottságát. Ezek szerint, amikor Alessia lefeküdt vele, már Alessandro menyasszonya volt. Tudta, hogy hamarosan férjhez megy, mégis neki ajándékozta a szüzességét!

Matteónak egy egész hónapot kellett eltöltenie Alessandro mellett abban a tudatban, hogy a riválisáé az egyetlen ember, akire mindennél jobban vágyott. Sokszor előfordult, hogy majdnem elvesztette az önuralmát, és legszívesebben megmutatta volna az unokatestvérének, mi jár annak a férfinak, aki egy ujjal is hozzáér az ő szeretőjéhez. Minden egyes alkalommal, amikor Alessandro átölelte Alessia karcsú derekát, Matteót elfogta a rosszullet.

Mivé változtatott engem ez a nő? A birtoklási vágy, a féltékenység és a perzselő sóvárgás lassan az örületbe kergette...

Ez nem fért össze a jellemével. Józan gondolkodású ember volt, aki a logika és a tények alapján döntött, és aki fontosabbnak tartotta a kötelességet és a becsületet, mint az érzelmeket. Ráadásul amint elvesztette az önuralmát, és átadta magát az érzéseknek, kiszámíthatatlanná vált.

Természetesen ő is Corretti volt. Ugyanabból a fából faragták, mint az apját és a nagyapját. Különlegesen kemény fából, ami lehetővé tette, hogy mások számára visszataszító és félelmetes dolgokat műveljen.

Matteo hirtelen félrekapta a kormányt, lefékezett a járdaszegély mellett, és lehunyta a szemét. Olyan erősen szorította a kormányt, hogy elfehéredtek az ujjai, és zihálva kapkodta a levegőt.

Ez nem én vagyok! Alessia Battaglia közelében teljesen megváltozott, és ez nem jelent semmi jót. Egész életében küzdött az ellen, hogy eljuttassa a „vérbeli Corretti” szerepét, és igyekezett más utat választani, mint az apja és a nagyapja.

Alessia rossz hatással volt rá, és a nő ezt már be is bizonyította.

Matteo hangosan káromkodott egyet, azután megfordult, és elindult az ellenkező irányba. Elővette a telefonját, és felhívta a titkárnőjét.

– Lucia?

– *Sí?*

– Egyelőre ne továbbítson nekem hívásokat!

Alessia már három órája várakozott.

Az apja valószínűleg azért nem bukkant még fel a repülőtéren az emberei társaságában, mert meg sem fordult a fejében, hogy ő képes fellázadni ellene, és ekkora botrányt csinálni.

Idegesen csúszkált a műanyag széken, és megtörölte az arcát, habár már száraz volt. Már régen elfogytak a könnyei. Amikor rádöbbsent, hogy Matteo nem fog utánajönni, elkezdett sírni, és miután vásárolt egy terhességi tesztet a reptéri gyógyszertárban, és a mosdóban megpillantotta rajta a két rózsaszínű csíkot, még hevesebben zokogott.

Halálosan kimerültnek érezte magát, és olyan egyedül volt, mint még soha.

Nem, ez nem igaz! – gondolta, és halványan elmosolyodott. Nem vagyok teljesen egyedül. Néhány hónap múlva kisbabám lesz...

Egyelőre azonban képtelen volt felfogni a dolgot, és nem vigasztalta meg a hír. Csak egy dologban volt biztos: semmi esetre sem térhet vissza Alessandróhoz, és a családjához sem. Nem a megfelelő apától terhes. Ráadásul az illető tudomást sem akar venni róla. Pedig azon az éjszakán alig tudott betelni vele!

Alessiát felbosszantotta a gondolat. Matteo annyira kívánta, hogy többször is a magáévá tette. Különben nem esett volna teherbe. Amikor az ágyban szeretkeztek egymással, óvszert használtak, de később, amikor együtt zuhanyoztak, és megint úrrá lett rajtuk a vágy...

Egyikük sem volt abban az állapotban, hogy észszerűen cselekedjen.

A nő felsóhajtott, felállt, és magához vette az egyetlen tulajdonát. Szerencsére a limuzin hátsó ülésén hagyta a táskáját, mielőtt bement a templomba. Elővette a jegyét, és odalépett a pulthoz.

– New York? – kérdezte az egyenruhás alkalmazott.

– Igen... New York.

2. FEJEZET

Számtalan e-mailt küldött Matteónak, de a férfi egyiket sem olvasta el. Alessia úgy állította be a programot, hogy értesítést kapjon arról, ha a férfi megnyitja az üzeneteit. És sajnos egyetlen értesítést sem kapott...

Ráadásul telefonon sem tudta elérni, pedig mindenhol kereste: a mobilján, az irodájában, a Corretti-rezidencián és a Palermo közelében lévő házában is.

Matteo Corretti egyszerűen megszűnt létezni Alessia számára, aki a legjobb barátnőjénél keresett menedéket, és felváltva fogta el a harag, a kétségbeesés és a pánik. Carolina mindent elkövetett azért, hogy megvigasztalja, és lelket öntsön belé. Annak idején ragaszkodott hozzá, hogy New Yorkban tartsák Alessia lánybúcsúját, ezért felelősnek érezte magát a katasztrófiáért.

Alessiának jólesett a törődés, de tudta, kizárólag magának köszönheti, hogy ebbe a helyzetbe került, és természetesen Matteónak. Azt kívánta, bárcsak ne lenne szüksége rá. De a különleges körülmények miatt kénytelen volt mindent elkövetni azért, hogy kieroszakoljon tőle egy beszélgetést. Csak ne lenne annyira fáradt, szomorú és bátortalan!

De mi mást tehetne? Végző kétségbeesésében még az apját is felhívta, de ő is letagadtatta magát, és nyilvánvalóan a testvéreinek is megtiltotta, hogy beszéljenek vele. És ez fájt neki a legjobban.

Marco, Pietro, Giana és a legfiatalabb húga, a napsugara...

Eva születése az anyjuk életébe került. Alessia akkor tizenhárom éves volt, és azóta neki kellett gondoskodnia a testvéreiről. Szívesen tette, mert magabiztosabb és erősebb lett tőle, habár komoly felelősség nehezedett a vállára. És a felelősség nélkül bizonytalannak és elveszettnek érezte magát.

Felsőhajtott. Legvégső esetben megszakíttathatná a terhességet, visszatérhetne Szicíliába, és bocsánatot kérhetne az apjától és Alessandrótól a meggondolatlan viselkedése miatt. De erről szó sem lehet! Annak ellenére, hogy nem tudta, mit hoz majd a jövő, képtelen lett volna lemondani erről a gyerekekről. Annyi bizonyos, hogy hamarosan elfogy a pénze, Matteo Corretti viszont nyugodtan vásárolhat magának még néhány sportkocsit és luxusszállodát.

Márpedig ebbe ő nem hajlandó harc nélkül beletörődni! Ki kell találnia valamit. Ha Matteo úgy dönt, hogy nem kíván részt venni a közös gyermekük életében, akkor legalább mondja a szemébe! Nem hajlandó eltérni, hogy a férfi tudomást sem vesz róla, és egyszerűen letagadtatja magát.

Természetesen hiba volt eltitkolnia előle, hogy az unokatestvére menyasszonya. El kellett volna mondania neki, mielőtt lefeküdt vele. De ettől Matteónak még nincs joga hátat fordítani a gyermekének, aki ráadásul semmiről sem tehet.

Alessia összepréselte az ajkát, és rámeredt a telefon kijelzőjére. Már megfogalmazta az üzenetet, és csak egyetlen gombnyomás hiányzott ahhoz, hogy elküldje.

@theobserver @NYTnews @HBpress

Fontos bejelentésem van Matteo Correttivel és az esküvői botrányral kapcsolatban. Corretti Hotel, 3rd Street

Megnyomta a *Küldés* gombot, majd kiszállt a taxiból, és vett egy mély lélegzetet. Azután elindult Matteo luxusszállodája felé, mert a pletykák szerint a férfi ott tartózkodott, habár ő maga nem erősítette meg a hírt. Megállt a bejárat előtt, ránézett az órájára, azután karba tette a kezét, és várt.

Rengeteg ember sétált el előtte, de mindegyik lehajtotta a fejét, és a maga dolgával volt elfoglalva. Egy pillantásra sem méltatták Alessiát.

Azután megtörtént... Felbukkant az első újságíró és az első fotós, majd még néhány paparazzo és riporter, akiknek el sem küldte az üzenetet. Néhány járókelő is megállt, hogy kiderítse, mi folyik itt.

A dugába dőlt Corretti-esküvő híre kétségtelenül nagy port kavart, főleg azért, mert mindenki azt hitte, hogy Alessia Matteóval szökött meg. Egyelőre senki sem sejtette, mi az igazság.

Hamarosan a szállodában is felfigyeltek a nyüzsgésre. Természetesen ez is a terv része volt. Néhány perc múlva felbukkant az egyik alkalmazott, és komoran végigmérte Alessiát, aki higgadtan állt a tömeg közepén.

– Segíthetek? – kérdezte a nőtől.

– Hivatalos bejelentést szeretnék tenni. Ha értesítené Matteo Correttit, és megkérné, hogy fáradjon ide, azzal sokat segítene.

– Mr. Corretti jelenleg nem tartózkodik a szállodában.

Alessia gúnyosan felnevetett.

– A filmekben és a regényekben is pontosan ezt szokták mondani, amikor le akarnak rázni valakit. Nyugodtan ismerje be, hogy itt van, és nem akar kijönni.

A riporterek érdeklődve hallgatták a szóváltást, és felvillantak az első vakuk.

Az alkalmazott kihúzta magát.

– Mr. Corretti jelenleg...

– Rendben van, megértettem – vágott a szavába a lány. – Ha valóban így van, akkor maradjon itt, és hallgasson végig, hogy később beszámolhasson neki a fejleményekről. Legkésőbb akkor, amikor felviszi neki a vacsorát a penthouse-lakosztályába, amelyben jelenleg „nem tartózkodik”.

Azután az újságírók felé fordult, de hirtelen úgy érezte, hogy a gondosan megfogalmazott bejelentésének nincs semmi értelme. Nyelt egy nagyot, felpillantott a szálloda üvegből és acélból épült homlokzatára, azután ökölbe szorította a kezét. Most nem szabad feladnia! Hasogatott a feje, és egyre jobban zavarta az autók lármája.

– Tudom, hogy a sajtó rengeteget foglalkozott a megghiúsult esküvőmmel – kezdte rekedt hangon. – Különösen azért, mert az a hír járta, hogy Matteo Correttivel szöktem meg az oltár elől. De az igazság ennél sokkal izgalmasabb...

Újra felvillantak a vakuk, rengeteg mikrofont toltak elé, és kérdésekkel bombázták. Alessia remegni kezdett, és hirtelen annyira elgyengült, hogy attól félt, mindjárt összeesik. Megint arra gondolt, hogy ez talán mégsem volt túlságosan jó ötlet.

Szicíliában nyugodt életet élt, és jóformán alig mozdult ki a házból. Annyira egyhangú volt az élete, hogy gondolatban egy izgalmas jövőbe menekült, ahol önállóan hozta meg a döntéseit. Végül annyira magával ragadta a fantáziája, hogy elhitette magával, boldog lesz, és bármit elérhet, amire vágyik.

A lánybúcsún is ez járt a fejében.

New York egészen más volt, mint az a kis falu, ahonnan származott. Sokkal nagyobb, hangosabb és gyorsabb. Olyan volt az egész, mint egy álom. Amikor megpillantotta Matteót, úgy érezte, hogy beigazolódott az elmélete. Ha az ember elég bátor és határozott, a sors meg fogja jutalmazni érte.

Most azonban kételkedni kezdett az elméletében. Alaposan átgondolta a tervét, arra azonban nem számított, hogy ennyire kényelmetlenül fogja érezni magát, amikor a riporterek nekitámadnak.

– Mi a baj, *sweetheart*? – nyaggatta az egyik rámenős újságíró. – Ne kínozz bennünket tovább!

– Talán csak kitaláltad az egészet? – kérdezte egy másik, mire a többiek elnevettek magukat. – Vagy Matteo ugyanúgy faképnél hagyott téged, mint te a vőlegényedet?

– Terhes vagyok, és Matteo Corretti gyermekét hordom a szívem alatt – bukott ki hirtelen Alessiából, habár valami egészen mást akart mondani.

A szálloda alkalmazottja azonnal elővette a telefonját.

– Mr. Corretti... Sürgős dolgról van szó. Kérem, azonnal jöjjön ki a szálloda elé!

Alessia halkán felsóhajtott.

– Mikorra várja a gyermeket?

– Biztos benne, hogy Matteo Corretti az apja?

Alessia csak a fejét rázta. Nem állt szándékában kielégíteni az újságírók kíváncsiságát. Ő csupán egyetlen férfi érdeklődését akarta felkelteni.

– A részleteket majd akkor fogják megtudni, ha Matteo Corretti is megérkezik.

– Összevesztek egymással? Talán Mr. Corretti nem ismeri el az apaságot?

– Én...

– Mi az ördög folyik itt?

Alessia megfordult, és torkán akadt a szó.

Matteo... Milyen régen látta utoljára! Legszívesebben odarohant volna hozzá, és menedéket keresett volna a karjában. Mióta az eszét tudta, úgy gondolt rá, mint egy hős lovagra, aki kimentti őt minden szörnyű helyzetből.

De azóta minden megváltozott. Matteo a szeretője lett, és ő teherbe esett tőle. A férfi pedig magára hagyta a repülőtéren, sírva és kétségbeesetten, egy pozitív terhességi teszttel a kezében.

– Mr. Corretti! Miért szabotálta az unokatestvére esküvőjét? – hangzott fel a következő kérdés.

– Nem szabotáltam az esküvőt – közölte ridegen Matteo, és közben le sem vette a szemét Alessiáról.

– Ez... ez így igaz – dadogta zavartan a nő. – Egyszerűen megszöktem.

– Miért követtem volna el ekkora ostobaságot? – dörögte a kérdező felé Matteo.

Az újságíró elvigyorodott.

– Hát a gyerek miatt.

Matteo elsápadt, de egyetlen arcizma sem rezdült.

– A gyerek miatt...

Alessia rádöbrent, hogy a férfi valóban nem tud róla. De honnan is tudhatná? Hiszen egyetlen levelét sem olvasta el.

– Meglepettnek látszik. Talán több szeretője is van? – tudakolta a riporter.

Matteo dühös pillantást vetett rá.

– Természetesen nincs – felelte mogorván, azután átkarolta Alessia derekát. – Csak ez az egy.

Alessia nekidőlt a férfi meleg testének, és azon töprengett, hogy a történetek ellenére miért vonzódik még mindig hozzá.

– Nyilatkozna ezzel kapcsolatban?

– Most nem, de amint kitűzzük az esküvő időpontját, értesíteni fogom magukat – közölte Matteo, azután határozottan a szálloda bejárata felé vezette Alessiát.

A nő úgy érezte, mintha egyenesen az oroszlán barlangjába kísérték volna.

– Mi... mit akarsz tenni? – kérdezte remegő hangon.

– Kiszabadítalak a hiénák karmai közül, akiket te hívtál ide. Nincs kedvem a nyilvánosság előtt veszekedni.

Ez elég rosszul hangzott. Alessia megpróbált elhúzódni a férfitől, de Matteo erősen fogta a derekát, és bevezette az előcsarnokba. A nőnek hányingere támadt, és őszintén remélte, hogy nem fog újabb botrányt okozni azzal, hogy bemocskolja a drága márványpadlót...

Amint kikerültek a paparazzók látóteréből, a férfi elengedte.

– *Maledizione, Alessia!* Mi ütött beléd? – fakadt ki dühösen, figyelmen kívül hagyva az alkalmazottakat, akik legalább olyan kíváncsiak voltak, mint az újságírók.

– Nem beszélhetnék inkább négyszemközt?

– És ezt pont te kérdezed? Hiszen sajtótájékoztatót tartottál a szállodám előtt!

A lány ökölbe szorította a kezét, hogy úrrá legyen a remegésén. Olyan gyengének érezte magát, hogy majdnem elájult.

– Nem reagáltál a telefonhívásaimra, és nem válaszoltál a leveleimre.

– Külföldön voltam.

Alessia védekező álláspontra helyezkedett.

– Talán az én hibám, hogy kikapcsolódásra vágytál? – A férfi úgy nézett rá, mintha most látná életében először. – Kérlek, menjünk fel a lakosztályodba!

– Most nincs kedvem hozzá, Alessia.

– Azt hiszed, hogy nekem van? – kérdezte döbrenten a lány. – Csak beszélgetni szeretnék veled.

– A múltkor ez nem szerepelt a programban.

Alessia elvörösödött.

- Pontosan ezért kerültünk ebbe a helyzetbe.
- Pedig nem ártott volna, ha váltunk néhány szót egymással.

A nő zavartan harapott az ajkába.

- Akkor beszéljünk most! – követelte.

Matteo félrebillentette a fejét, és alaposan végigmérte.

- Cseppet sem félsz tőlem, igaz?

A lány dacosan felszegte az állát.

- Nem. Talán félnem kellene?

- Jobban tennéd, *tesoro*.

Mindennek a tetejébe Alessia még el is mosolyodott.

- Miért? Mindjárt zöld színű szörnyyé változol?

Matteónak ezúttal minden önuralmára szüksége volt.

– Valóban az lesz a legjobb, ha a lakosztályomban folytatjuk ezt a beszélgetést – közölte, azután karon fogta a nőt, és odakísérte a magánlifthez, amely a lakosztályhoz tartozott. Miután becsukódott mögöttük az ajtó, és végre megszabadultak a kíváncsi tekintetektől, újra a lány felé fordult. – Szóval terhes vagy? – kérdezte társalgási hangnemben.

– Igen, és szívesebben közöltem volna veled négy szemközt a hírt, ha hajlandó lettél volna szóba állni velem.

- Rögtön az első leveled után letiltottalak a listáról.

Alessia dühösen összeráncolta a szemöldökét, és nyelt egy nagyot.

- Meg sem fordult a fejedben, hogy valami fontos van benne?

- Nem érdekelt.

A lift megállt, és az acélajtók hangtalanul szétnyíltak.

– Talán valóban nem kellene szóba állnunk egymással. Az lesz a legjobb, ha visszamegyek Carolina lakásába, és bejelentkezem a terhestornára.

Ezúttal Matteo lett dühös.

- Nem mész sehová!

- De azt hittem, nem érdekel, hogy...

- Azóta megtudtam, hogy terhes vagy.

Alessia titkon örült, hogy a férfi nem vonja kétségbe az apaságot, de nem akarta ilyen könnyen megadni magát.

– Mit gondoltál, miért akarlak mindenáron utolérni? Talán azt hitted, hogy vissza akarom könyörögni magam? Vagy azt, hogy szenvedélyes szexre vágyom? Más úgyszincs köztünk, nem igaz?

Milyen könnyedén mondta ki ezt a nyilvánvaló hazugságot! Titkon azt remélte, hogy a férfi tiltakozni fog, de gúnyos mosolya valami másról árulkodott.

- Nem te lettél volna az első.

- Ez úgy hangzik, mintha erőt kellett volna vened magadon, hogy lefeküdj egy Battagliával.

- Az biztos, hogy ennyit nem ért az egész.

- Én is így gondolom – dűnnyögte halkan a lány.

- De most már legalább tudom, miért fordultál sarkon az oltár előtt.

Alessia csak most döbrent rá, hogy Matteónak fogalma sincs az események sorrendjéről. Nem tudta, hogy ő még azelőtt szökött el, mielőtt megtudta, hogy terhes.

– Pedig nagyon meggyőzően alakítottad a szerepedet, holott Alessandro nyilvánvalóan tudta, hogy nem ő az apa. Elvégre sohasem feküdtél le vele, igaz? Zseniálisan kitervelted az egészet. Tudtad, hogy az egyik Corretti biztosan feleségül fog venni.

– Azt hiszed, hogy előre kiterveltem az egészet? Akkor azt sem mondtad komolyan, hogy elveszel feleségül, igaz?

A férfi gúnyosan felnevetett.

- Nincs más választásom, miután az egész világ előtt közhírré tetted a terhességedet.

- Valahogyan a tudomásodra kellett hoznom.

– És ha úgy döntöttem volna, hogy hallani sem akarok arról a gyerekről?

– Akkor legalább a szemembe kellett volna mondanod.

Matteo megcsóválta a fejét.

– Miért is gondoltam, hogy kedves és együttérző vagy?

– Battaglia vagyok, úgyhogy nem engedhetem meg magamnak ezt a luxust.

– Ez nyilvánvaló. – A férfi hirtelen rideg, szinte üzleti hangnemre váltott. – Mindenesetre így végre eláshatjuk a csatabárdot, és egyesíthetjük a két családot.

– Azt hittem, téged ez egyáltalán nem érdekel.

– Gyerekem lesz, és ez mindent megváltoztat.

Talán családot akar alapítani? Ez a gondolat túlságosan szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Alessiára azonban jellemző volt, hogy sohasem adja fel a reményt. A remény segítette át a nehézségeken: az anyja korai halálán, az apja szívtelenségén és azon a tényen, hogy felelősséget kell vállalnia a testvéreiért, miközben a vele egyidős lányok romantikus randevúkra és táncolni járnak. Kénytelen volt teremteni magának egy fantáziavilágot, hogy mindezt kibírja.

– Komolyan beszélsz? – kérdezte reményteli hangon.

– Természetesen. A gyermekemet Correttinek fogják hívni, és ebből nem engedek.

A saját szavai visszhangoztak Matteo fejében: *A gyermekemet Correttinek fogják hívni, és ebből nem engedek.*

Pontosan így is gondolta. Az ő gyermeke nem fog Battagliaként felnőni. Az évtizedek óta tartó háborúskodás nem csupán az üzleti érdekeltségekről és a versengésről szólt. A Battagliák megpróbálták eltüntetni a nagyapját a föld színéről, és ha sikerrel jártak volna, ma egyetlen Corretti sem élne Szicíliában. Ezek után nem csoda, hogy ilyen kemény kijelentést tett.

Inkább Alessia fájdalmas tekintete lepte meg, és az a felismerés, hogy egyáltalán tudomást vett erről. *Dio mio!* Ez a kifejező, sötét szempár lesz a veszte! Olyan volt, mint egy alattomos méreg, amelyre nem létezik ellenszer.

– Ezek szerint nem akarsz, hogy a gyermekünk az én nevemet viselje? – kérdezte a nő.

– Úgy van.

– És neked anyaként milyen szerepet szánsz?

– Természetesen jelen leszel az életében.

– És még? Azt hiszem, az anyaság valamivel többről szól a *jelenlétnél*, ha azt akarjuk, hogy a gyermekünk boldog legyen.

– A tapasztalataim azt mutatják, hogy erre a feladatra néhány jól képzett dajka tökéletesen megfelel.

A lány vett egy mély lélegzetet.

– A tapasztalat azt jelenti, hogy voltál már hasonló helyzetben, vagy azt, hogy téged is így neveltek?

– Mivel felelősségteljesen élem a szexuális életemet, nem voltam még hasonló helyzetben. *Grazie a dio!* – hangzott az arrogáns válasz.

– Szóval felelősségteljesen, igaz? – kérdezte kipirult arccal és dühösen villámló szemmel Alessia.

– Akkor is felelősségteljesen viselkedtél, amikor lefeküdtél az unokatestvéred menyasszonyával, és nem védekeztél?

Matteo meglepetten összeráncolta a szemöldökét. Még sohasem látta ilyen szenvedélyesnek Alessiát.

– Nem tudtam, hogy a menyasszonya vagy, mivel ezt az apróságot eltitkoltad előlem – emlékeztette a nőt. – És még sohasem fordult elő velem, hogy ne védekeztem volna.

– Aznap éjjel igen, utána mégsem kerestél meg – vetette a szemére a lány.

– Nem tartottam valószínűnek, hogy teherbe estél.

Ha őszinte akart volna lenni magához, beismerte volna, hogy el akarta felejteni azt az éjszakát. Ki akarta törölni az emlékezetéből. Alessia olyan volt a számára, mint a méreg...

Ezután azonban összeköti őket valami. Mégsem tud megszabadulni attól a nőtől, akinek képtelen

ellenállni, és aki miatt állandóan elvesztette az önuralmát.

– Talán azt hiszed, csak más férfiak képesek szex útján gyermeket nemzeni?

– Te mindig őszintén kimondod, ami eszedbe jut?

– Nem. Általában megtartom magamnak a véleményemet, de úgy látszik, te kihozod belőlem a legrosszabbat.

– Ezt bóknak szántad? – Matteót valójában egyáltalán nem nyugtatta meg a tudat, hogy hasonlóan hatnak egymásra. – Nos, úgy tűnik, mind a ketten kihívtuk magunk ellen a sorsot.

– Ez nyilvánvaló – dünnyögte Alessia, és elszorult a torka.

– A lényeg: nem engedem, hogy a gyermekem apa nélkül nőjön fel. A saját szememmel láttam, hogy ez milyen hatással lehet egy ember életére. Angelo kiváló példa erre.

Mindig igyekezett elhatárolódni az unokatestvérétől, aki kizárólag problémát és fenyegetést jelentett a család számára. Többek között miatta volt most is New Yorkban. Angelónak valahogy sikerült megszereznie a *Corretti Enterprises* többségi tulajdonát. És a palermói szálloda egyik alkalmazottja szerint most éppen a szálloda irodájában trónol, Matteo székében.

Matteo éppen összecsomagolt, azzal a szándékkal, hogy visszamegy Palermóba, és rendreutasítja ezt a szemérmetlen alakot, amikor lehívták a szálloda elé. És úgy tűnik, hogy pillanatnyilag ennél is fontosabb elintéznivalója akadt.

– Ezek szerint csak becsületből fogsz feleségül venni?

– Mi másért? Talán azt akarod, hogy a többiek gúnyt űzzenek a gyerekünkől? Azt akarod, hogy úgy tekintsenek rá, mint egy szégyenletes viszony bizonyítékára? A Correttiket és a Battagliákat eddig semmi más nem kötötte össze egymással, csak a bizalmatlanság, az ellenségeskedés és a gyűlölet, ezt mindenki tudja.

– Igen, én is tudom.

Matteo kerülte a nő tekintetét, mert nem akarta, hogy összezavarja. Az első pillanattól fogva ellenállhatatlannak tartotta a lány hatalmas, sötét szemét. Szinte most is maga előtt látta az apja kertjében, ahogyan mezítláb és virágkoszorúval a hajában táncol. Vidáman kacagott, miközben a testvérei körülötte ugrándoztak.

Alessia azonnal lenyűgözte, pedig otthon azt mondták neki, hogy egy szörnyeteg. Matteo azonban csak egy gyönyörű lányt látott, és irigyelte a boldogságát. Akárhányszor kileste, mindig úgy érezte, hogy ő is részesül ebből a boldogságból. Alessia egy kis boszorkány volt, aki teljesen megbabonázta.

És mivel ilyen régóta ismerte a lányt, pontosan tudta, hogy megbántotta.

– Mi a baj, *tesoro*? – bukott ki belőle önkéntelenül a kérdés.

– Ezt hogy érted?

– Fájdalmat okoztam neked.

– Tragédiaként fogod fel, hogy teherbe estem. Ezek után nem várhatod el, hogy mosolyogjak.

– Ne akard elhitéteni velem, hogy te örülsz a hírnek! Vagy talán kitervelted az egészet?

– Mégis hogyan terveltem volna ki, *Mr. Felelősségteljes*? – kérdezte döbbenten a nő. – Ennek semmi értelme!

– *Che cavolo*, Alessia! Ezt én is tudom...

– Csak közölni akartam veled, hogy apa leszel – bizonygatta Alessia.

Apa leszel! Matteo hirtelen alig kapott levegőt. Egy olyan férfi, mint ő, nem érdemel meg egy gyereket. Legszívesebben ajtót mutatott volna Alessiának, de képtelen volt megtenni.

– És számodra ez az egyetlen megoldás? – kérdezte komoran.

A nő döbbenten és dühösen meredt rá.

– Te is tudod, hogy igen.

Matteo természetesen tisztában volt ezzel. Pontosán ezért volt rá ilyen hatással ez a nő...

– Miért nem jöttél ki a repülőtérré? – kérdezte minden átmenet nélkül Alessia.

– Ha arra számítottál, hogy követni foglak, mint egy hűséges kutya, akkor ostobább vagy, mint hittem – felelte ridegen a férfi.

Alessia egy darabig képtelen volt megszólalni, azután megadóan vagy talán tanácstalanul a

magasba emelte a kezét.

– Hogy fogunk így összeházasodni? Szerelem nélkül... Hiszen még csak nem is kedveljük egymást.

– Nem értem, miért problémázol ezen. Alessandróhoz is hozzámentél volna, pedig nem szeretted. Nekünk azért több közünk van egymáshoz. Ráadásul...

– Kérlek, ne!

A nő kétségbeesett kiáltása Matteo szívébe markolt, de nem mutathatta ki.

– Csak az igazat mondom. Nem feküdtél le vele, igaz?

Miért tettem fel ezt a kérdést? Tudom, hogy én voltam az első férfi az életében, azt viszont nem, hogy utána mi történt Szicíliában. Bele sem akart gondolni, hogy az unokatestvére esetleg hozzáért Alessiához.

Matteo érezte, hogy előnti a hideg verejték. Alig tudott uralkodni magán. Amikor Alessia közelében volt, felébredtek a démonai, és arra ösztönözték, hogy lecsapjon. Újra és újra maga előtt látta azokat a szörnyű képeket, pedig minden erejével küzdött ellenük.

Vér, lehorzsolódott bőr a bütykein. A láncra vert szörnyeteg kiszabadul, és Alessia támadói mozdulatlanul hevernek a lába előtt...

Matteo megborzongott, és háttérbe szorította a borzalmas emlékképeket.

– Válaszolj! – követelte rekedt hangon, pedig nem volt szüksége megerősítésre.

– Valóban azt hiszed, hogy képes lettem volna lefeküdni Alessandróval azok után, ami kettőnk közt történt?

– Végtére is hozzá akartál menni feleségül.

– Igen.

– De kiderült, hogy terhes vagy.

– Nem!

– Nem?

– Megláttalak a templomban – suttogta erőtlenül a nő. – Miért nem jöttél ki a repülőtérre?

– Azért, mert... – Megint ez a vörös köd, amely arra emlékeztette, hogy mi történik, ha elveszíti az önuralmát. – Mert azon az éjszakán mindent megkaptam tőled, *sweetheart*. Csak szexre vágytam.

Alessia teste görcsbe rándult, mintha a férfi megütötte volna.

– Ezért leskelődtél utánam annyi éven át? – kérdezte remegő hangon.

– Beismerem, hogy szinte megszállottan rajongok a testedért – közölte a férfi. – De úgy gondolom, hogy ez kölcsönös.

– Én... kedveltelek téged, de miután megtörtént az a szörnyűség, többet nem jöttél a közelembe, és...

– Nincs értelme felhánytorgatni a múltat – vágott a szavába nyersen a férfi, mert nem akart erről beszélni.

Egy tizennégy éves lány számára borzalmas lehetett szembesülni a nyers erőszakkal. Láthatta, hogy mire képes Matteo Corretti, ha megfélemlézik magáról.

Ennek ellenére Alessia egészen mostanáig nem hozta szóba a dolgot. Éppen ellenkezőleg. Akárhányszor találkozott a pillantásuk, a tekintete mindig azt sugallta a férfinak, hogy különleges. Úgy érezte, mintha a lány tisztelné őt, és jó véleménnyel lenne róla. De talán csak a képzelete játszott vele. Alessia szemében nem akart szörnyetegnek látszani.

Ez az érzés ösztönözte Matteót arra, hogy szóba álljon vele a szálloda bárjában, ahol a lánybúcsúját ünnepelte. Túlságosan későn vette észre, hogy elvesztette az önuralmát – mint mindig, amikor Alessia közelében volt. De ennek egyszer s mindenkorra vége.

Semmi sem úgy történt, ahogyan Alessia eltervezte. Kétségbeesetten igyekezett visszanyelni a könnyeit. Mégis mire számított? Kénytelen volt beismerni, hogy a menthetetlenül optimista énje abban reménykedett, hogy Matteo a kezdeti döbbenet után kedvesen rámosolyog és átöleli, azután megsimogatja a hasát, és kijelenti, hogy nagyon örül a hírnek.

Azután boldogan élnek, míg meg nem halnak...

Te javíthatatlan romantikus! – szidta magát. Hogy lehet valaki ennyire naiv és ostoba? De már nagyon régóta úgy gondolt Matteóra, mint egy hős lovagra, aki képtelen hibázni.

Alessiának mindig az volt az érzése, hogy megérti ezt a sötét szemű és komoly fiatal férfit. Úgy érezte, hogy ismeri a valódi énjét. Minden egyes alkalommal, amikor Matteo meglátogatta a nagymamáját, felmászott a Battaglia-birtok falára, és onnan figyelte Alessiát, miközben a kertben játszott. A lánynak mindig az volt az érzése, hogy szívesen csatlakozna hozzá, de nem engedheti meg magának ezt a könnyelműséget.

És amikor a legnagyobb szüksége volt rá, a férfi ott termett, és megmentette! Ki tudja, mit művelt volna vele az a két férfi, ha Matteo nem avatkozik közbe! De ott volt, és megmentette... Ő lett Alessia hős lovagja.

Ezért volt annyira természetes a számára, hogy megcsókolja, amikor véletlenül összetalálkoztak New Yorkban. Aztán egyszerűen megkérdezte tőle, hogy le akar-e feküdni vele.

Utána viszont Matteo nem sietett a segítségére, és nem mentette meg...

Ahogy most ránézett a férfira, szinte idegennek tűnt számára. Hogy ismerhette félre ennyire?

– Nem akarom felhánytorgatni a múltat, de nem kívánok magamnak elviselhetetlen jövőt.

– Ha inkább Alessandrót részesíted előnyben, le kellett volna csapnod rá. Most már az enyém vagy, és kénytelen leszel szembenézni a döntésed következményeivel.

– Hogy lehetsz ennyire utálatos?

Alessia elégedetten vette tudomásul, hogy a férfit megdöbbenette a kérdés, amit ő kisebbsajta győzelemként könyvelt el.

– Mégis mit vársz tőlem? Talán arra számítottál, hogy a nyakadba ugrom, amikor közlöd velem, hogy terhes vagy? Hazudnom kellene?

– Nem – válaszolta Alessia, és a hasára tette a kezét, mert felkavarodott a gyomra. – De nem kellene szándékosan megbántanod.

– Sajnálom. Nem akartalak megbántani.

Ezúttal Alessia lepődött meg. Nem számított a bocsánatkérésre.

– Tudom, mennyire sokkoló ez a hír – ismerte be halkan. – Én is így reagáltam.

Matteo bólintott.

– Mikor tudtad meg?

– A repülőtéren. – A lány szomorúan elmosolyodott. – Ha utánam jöttél volna, együtt tudtuk volna meg.

– És mit tettél azután?

– Vártalak – felelte őszintén Alessia. – Vártalak, de semmi sem történt. Azután felszálltam a New Yorkba tartó gépre. Itt lakik a barátnőm, aki megszervezte a lánybúcsúmat, de ezt úgyis tudod.

– Valójában miért jöttél New Yorkba, Alessia?

Matteo átható pillantásától a nő zavartan elpirult.

– Miért ne jöttem volna?

Azt hitte, hogy azon a helyen majd közelebb kerülnek egymáshoz, ahol eltöltötték azt a csodálatos éjszakát, de ezt nem merte bevallani, többek között azért sem, mert időközben rájött, hogy nem fog teljesülni az álma.

– És te miért vagy itt? – dobta vissza a kérdést.

– Talán azért, amiért te.

Alessia nem akart mélyebbre ásni, de kellemesen megborzongott. Belekapaszkodott abba a reménysugarba, hogy Matteo miatta jött ide.

Vajon ezek után ő képes lesz feleségül menni hozzá?

Kamaszkora óta arról álmodozott, hogy Matteo Corretti egyszer majd az övé lesz. Csak az övé. Eleinte csak egy rokon lélekre vágyott, később viszont arra a férfira, aki miatt éjszakánként nyugtalanul hánykolódott, és aki rendszeresen megjelent az álmaiban.

– Tételezzük fel, hogy összeházasodunk... – kezdte zavartan. – Az apám akkor is profitálni fog ebből a... kapcsolatból?